

Letnik II.

v lažnjivi obleki.

Štev. 17.

Izhaja v mesecu dvakrat, kedar ga je volja. — Veljá celo leto 2 gold. 40 kr., pol leta 1 gold. 20 kr., četrt leta 60 kraje. Posamezne številke se dobivajo po 10 kr. v Klerr-ovi bukvarnici na velikem trgu št. 313.

Iz sedanje zgodovine.

Veliki narodi in veliki možje se srečujejo in tako se zgodi, da včasih ob enem v različnih krajih velikanske prekucije osupnejo svet in pokažejo, da so vendar-le odvisne druga od druge ali pa da so si vsaj v kaki stvari podobne.

Poglejmo bivšega francoskega cesarja Napoleona III. in bivšega poslanca Gavstra.

Dasiravno je bil dr. Gavster doslej jako neznana oseba in je morda k večem kje v gostilnici predsedoval, se je povzdignil na ramah svojih prijateljev in častiteljev nemškutarških čednosti do sedeža v prvo nadstropje deželne hiše, ljudstvo ga je poklicalo na to častno stopinjo, da bi bil vodil osodo svetá. Pa boj se vname v deželni dvorani, Gavster, v večih bitvah premagan, mora pobegniti in prepustiti svoj prestol drugemu. Z njim vred pobegne njegova armada, v kateri on sicer ni bil general, a bil je vendar vzrok, da se je vojska pričela. Sovražnik le pritiska in Gavster mora s celo svojo armado vdati se zmagovalcu, kateri ga prisili, odpovedati se častni stopinji, in ga pošlje potem v Kamnik.

Prav tako se je zgodila z Napoleonom III. Tudi zavoljo njega se je vnel srdit, a za-nj in za njegovo armado nesrečen boj. Bitvo za bitvo zgubi in slednjič je primoran vdati se zmagovalcu z vso vojsko, dasiravno tudi on ni bil general. Sovražni pruski kralj mu odloči za stanovanje nek samotni kraj, enak Kamniku, kjer mora zdaj prebivati.

Da, enako imenitne može zadene rada enaka osoda! Napoleon pa naj se tolaži z latinskim: Solamen miseris socios habuisse malorum.

Najnovejše modroslovje.

Človek ima jezik zato, da laže.

Nič ni tako goljufivega, ko upanje. Človek že misli, da bo gotovo po pet goldinarjev na dan služil; pa pride

sporočilo deželnega zbora in večina poslancev ga iz dvorane zapodi.

„Kolikor jezikov znaš, toliko ljudi veljaš“ je star, pa resničen pregovor. Ko bi gosp. Karol Wurzbach znal tudi slovenski, bi gotovo več veljal, ko enega in bi bil vsaj toliko vreden, kakor njegov sluga, kateri mora znati slovenski in nemški jezik.

Po velikih rečeh se stezati, ni vselej varno. Star, po novem popravljen pregovor prav podučljivo pravi: Boljši je Murnik kot kandidat, kakor pa Gavster izvoljen poslanec.

Vselej na tanko premisli, preden kaj spregovoriš; ako brez premisleka celó kak korak storiš, te utegne potem grevati. Ko bi bili nemškutarji, preden so šli na Janjce, le količkaj premislili, kaj bi se utegnilo jim pripetiti, bi ne bilo treba njihovim poslancem v deželnem zboru glasovati zoper prošnjo do cesarja za pomiloščenje Janjčanov in Vevčanov in si dati za lastno roko zaušnico zavoljo tega, ker trdijo, da ljubijo ljudstvo.

Previdnost ni nikdar od več. Če bi na pr. Dežman se priporočal v kakem kraju za poslanca, bi bilo dobro, ako bi vzel s sabo kakega velikega posestnika, da ga, ako bi se mu pripetilo kaj tacega, ko Kljunu, hitro posadi na svojega konja ter ga nese v deželni zbor.

Čvetero oči vidi več ko dvoje. Vendar se je zgodilo v Novi vasi na Štajarskem in v Kočevji, ko se je Slovencem krivica godila, da so oči vse sodnije malo ali čisto nič vidile, na Ježici in Janjčah pa se je videlo več kakor je bilo.

„Pamet je draž ko žamet“, pravi pregovor. Ni čuda, da se v sedanjih slabih časih pri naših nemčurjih in liberalnih le redko že nahaja žamet, pamet pa že skoro ne.

Zopet izgled župana.

Ni dolgo tega, kar se je „Brencelj“ spravil čez vrhniškega župana gospoda Obreza in ga malo obral, kar je staknil zopet drugzega, kterega tu izleče na dan.

Ta čudež človeštva so oče Jože Brus, župan v Logacu.

„Kdo je ta Jože Brus?“ — boste prašali in ne brez vzroka, kajti imena „Brus“ ne najdete niti med umetniki, niti med učenjaki, generali in še celo med poslanci ne. Res je, da mož do zdaj ni še sveta prekucnil, ker še poti ne vé, po kateri se pride najprej v deželni zbor, v katerem bi mož grozno rad in grozno moško in široko sedel. Škoda, da Dežman ne vé še za to glavico, gotovo bi bil že segel po nji, ker po kmetih nemškutarške gobe le redko rastejo.

Oče Jože Brus sicer niso taka oseba, da bi Logatec zavoljo nje slovil, kakor tudi nasprotno Logatec ni tako sloveč kraj, da bi bili oče Brus zato imenitni, ker so v Logacu župan; a vendar nemškutarček so oče Brus, čeravno ne velik. Zato so pa tudi pri zadnji volitvi v Postojni, vidé, da se je stvar narobe zasukala in da ne bodo oni za poslanca izvoljeni, timveč Costa in Koren, nabrusili peté in pobrali kopita ter še nekaj vrtoglavih volilcev za sabo potegnili. Na to so pa še celo iz društva „Slovenija“ izstopili, ker jih ni priporočalo za poslanca. Zdaj napejajo vse moči, da bi v Logacu ustanovili nemškutarško kazino. Ne bo nič, oče Brus!

Ako jo spravite na noge, se še dandanes čudeži godé.

Pač, mogoče je, oče Brus! in sicer tako-le, čujte! Skličite zbor ondotnih nemškutarjev in kedar so vsi skupaj — ste Vi sami; potem izvolite v obénem zboru predsednika, — ta ste Vi, odbor — zopet Vi, in blagajnika — zopet Vi. Tako boste povsod enoglasno izvoljeni in razcepljenje glasov ni mogoče.

Na ta način Vam je mogoče, spraviti kazino na noge. Kedar se Vam posreči, izvolite „Brenceljna“ za častnega uda, z diplomu, se vé da!

Rešpehtarjova kuharica.

B' spet kaj novga rad zvedli, kaj ne de? O Vi zmiraj nucate enga, da b' z Vam plavšal. Pa naj bo no, da s glih sem b'la zdaj na sekucjon per tistih, k' „Brenceljna“ nočejo plačat. Za dons jih bo še zašonal, če mu pa poznej ne bodo plačal, bo pa druga pela.

Vidte, k' toko slab plačujete, gredo pa slovenske cajtenge c'grund. V Trstu so ble tri, pa so peršle vse na kant, zato k' Slobenarji toko favlast plačujejo, da ne more nobeden platec shajat. Tud tistmo „Pavliha“ na Dunaju, k' je Slobenarjam zabavljaj, so že bilje odpel in ne bo ga več. Če b' še „Brencelj“ poginil, k' je zdaj sam, vid' te, bi bla pa velika škoda za-me in za Vas, zato k' bi ne mogli več plavšat. Pa saj ne bo, za zdaj še ne leži v zadnjih cugih; boste že Vi skrbel, da mu ne bo še kmal cingloken zgonil.

Zdaj so zlo gvihetni cajti. Lontag, v katerem so naš rešpehtar gavpt, je že končan. Strašno so se mogli sekati, še hujš kot na Francoskem. Jest nisem mogla iti poslušat, k' sem mogla v kuhnji kosil rihtat. Pa se m' je zdel, koker da b' se bli lasal, zato k' so naš rešpehtar čas vsi zjicani dam peršli, pa jim ni bla nobena rihta po gusti.

Tolk sem zvedla, da jih je tist najbolj jezil, da tist kamenšk abortnar ni taval, da ga niso pošatal. Pa so res Slobenarji preveč aklih in mal sitni, da zmeraj naga-jajo in si abortnarje zbirajo. Čakte enmal, še rad boste vzeli vsakga od kraja, premal Vas bo!

Pa veste, komu se imajo naš rešpehtar zahvalit, da so bli v Idrgi zvoljeni? Kaj ne, da ne! Vam bom pove-

dala ta prav uržah, če mi verjamete al ne, mèn je zdej vse glih.

Veste, jest Špela Šnitleh — kaj me debelo gledate? — sem šla v Idrgo in sem skunštvala na tako vižo, da so mogli gospod rešpehtar voljen bit. Zato so bli pa Slobenarji tako preplašeni, k' so zvedli, da niso izvoljeni tehant. Zato me imajo pa tud gospod rešpehtar tako rad, da so se zagvišal, da me ne dajo preč, raj se koj obesajo. Za-me je pa to tud prov, imam saj enkrat en štantek dinst.

Še nekaj. Gun večer so pridegval tist pater od Jezvitarjev, k' so peršli iz Dunaja, v Senklavž, pa so peršli tud eni škricmani v cerkev, k' zmeraj rad za lepim dekletam lazjo. Je že križ! Kamor se človk obrne, jih ima polno za petam, da s'glih ne grem iz tega cilj in konca v cerkev, da b' imela tam kakšno bštelengo. Gospod so glih, kolker sem jest zastopila, pridegval od pekla, pa je eden tistih šverkocov zaupil: „Dol ž njim!“ Jest tistga tiča dober poznam, en škricman je, od prav bogatih staršev, prov scrtljan in strašno žleht. Pravjo, da ga polcija iše; k' men naj pride, ji bom pa imé povedala. Ti krota ti! En drug bart je pa, k' sem šla jest glih iz cerkve, rekel svojmo perjatlu: „Vidiš, ta-le je pa glih taka, koker stara afnja“.

Ti guncvet ti! Kar gravža se mi. Jest stara afnja! Naka, tega pa že ne! Še rešpehtar b' mi ne smel kaj takga reč, koj bi bla znarezen. Ti nagravljen svet ti!

Jest taka koker stara afnja, to se prav, stara afnja je taka kot jest. Naka, tega mu pa ne odpustim do sodnega dné.

Dokaz,

da ne Slovenci, timveč nemčurji ljubijo ljudstvo.

V deželnem zboru so predlagali Slovenci prošnjo do cesarja, da bi se pomilostili zaradi pretefov o turnarjih obsojeni Janjčani in Vevčani. Nemškutarji so to prošajo pobijali in proti nji glasovali, — tedaj je očitno, da le oni ljubijo ljudstvo in sicer po načelu: Kogar gospod ljubi, ga tepe.

Slovenci zahtevajo v Ljubljani više šole za svojo mladino, a nemčurji se tej ljudstvu koristni in potrebni nopravi na vse kripnje vstavljajo in sicer zato, ker ljudstvo ljubijo.

Prav tako se vstavljajo vpeljavi slovenskega jezika v šole in uradnije le iz gole ljubezni do ljudstva, kajti družega pametnega vzroka nimajo in ga ne morejo imenovati.

Tudi črnijo, obrekujejo in razkričujejo slovensko ljudstvo in njegovo deželo po vnanjih listih in zaničujejo kmečki stan, vse le zavoljo tega, ker ljudstvo ljubijo.

Če mahajo na vso moč po slovenskih voditeljih in narodnih ljudéh, zlasti pa po narodni duhovščini, je to najočitnejši dokaz, da ljubijo ljudstvo.

Liberaluhov ljubezen do ljudstva se pa na vrhuncu pokaže o tem, da se še laži ne vstrašijo, kedar je treba Slovincem eno založiti preko ušes.

Če vam tedaj trdijo, da le oni ljubijo ljudstvo, jim morate to verjeti, kajti le gola ljubezen do ljudstva jim deli moč, da so v stanu prenašati toliko sramote.

Pred sodnijo.

Peter toži Pavla zaradi razžaljenja časti. Gašper je poklican za pričó.

Sodnik. Gašper, povejte, kako je rekel Pavel?

Gašper. I no, nekaj sta se prepirala, pa je Pavel rekel: Bik!

Sodnik. Govorite jasneje! Kako je rekel Pavel?

Gašper. Rekel je Petru, da je bik.

Sodnik. Jaz bi rad slišal njegove lastne besede. Povejte mi, je li Pavel rekel: Vi ste bik?

Gašper. Bog varuj! Zakaj bo kaj tacega meni rekel, saj se ni z mano prepiral.

Sodnik. Vi me ne razumete! Pavel vendar ni rekel: da je bik?

Gašper. Kaj še! Zakaj bo samega sebe z bikom zmerjal?

Sodnik. Vem da ne, a Vi me še ne razumite. Poslušajte, morda Vas vendar-le napeljem na pravo pot. Tu je pisano, kar je Peter povedal. (Bere): „Na to mi reče Pavel, da sem jaz bik“. — Je res to?

Gašper. Bog varuj! Kako bo Pavel rekel, da ste Vi bik! Saj se je le s Petrom prepiral.

Za ustavo!

Zakaj nek nemškutar kulturo nam sil' In proti Slovincem tako rogovil?

Za ustavo!

Zakaj se li Dežman blamaž ne boji?

Zakaj nas z nemčursko kulturo doji?

Za ustavo!

Zakaj neki Kromar naš v zboru divja?

Zakaj Kljun iz Švice v Ljubljano krevlja?

Za ustavo!

Zakaj neki Suppan tam v zboru sedi?

Zakaj neki Turnu obraz obledi?

Za ustavo!

Zakaj Wurzbach Karol tako nemškutar?

Zakaj naš domači nam jezik clo kvar?

Za ustavo!

Zakaj li nemčurji nas črn'jo povsod,

Da smo prismojeni, surov da naš rod?

Za ustavo!

Zakaj so nemčurji na Dunaj hitel?

Zakaj v zboru radi državnem sedel?

Za ustavo!

Zakaj pa so letos se hitro skujal?

Zakaj se volitve na Dunaj zdržal?

Za ustavo!

Nemčur tedaj je in pije in tud' spi,

Slovincem zabavlja, in vse to stori

Za ustavo!

Ak' se mu pa enkrat sramota zgodi,

Da narod slovenski ga proč zapodi —

Za ustavo!

Bo tekel za njim da kadil se bo prah,

Potem bo na veke Slovincem dal „gmah“

s tisto neslano ustavo, ki je kopito, po katerem se le njemu delajo taki čevlji, kateri so mu prav, ki pa vse druge narode, celó nemške, tiščé. Potem si bomo mi sami za-se delali kopita, in sicer take, ki so za naše noge; a silili ne bomo nikogar, da bi si dal po njih delati škornje.

Pojdite se solit s svojo neslano ustavo!

Resnična, a žalostna.

Gospod Lesjak, znani šolski nadzornik, se pripelje v neko vas na Dolenskem, da bi šolo ogledali. Gospod župnik, kteremu je bil nemškutar Lesjak dobro znan, ni maral za-nj, ter se malo menil ž njim. Ko gospod Lesjak ogleda šolo in je spolnil svojo dolžnost, se podá v farovž ter se sprehaja po prostorni dvorani, čes, da ga bo gospod župnik že h kosilu poklical. A ura bije dvanajst, pol ene in slednjič tri četrtinke, lačnega Lesjaka pa vendar nihče ne pokliče. Tedaj pobere mož svoje kopita ter se podá v gostilnico, kjer je bil že poprej go-

spodinji, ktera ga je zarad kosila prašala, ponosno rekel: „Bom kosil v farovžu“. Tu ni bilo nič pripravljene in gosp. Lesjak so morali čakati, da jim je krčmarica pišče ocvrta; potem se najedó in tiho odpeljejo.

Drugi dan pride h kaplanu mala punčka krčmarice ter se joka na ves glas.

„Kaj ti je, punče?“ jo vpraša kaplan.

„Oh včeraj je bil lesjak pri nas in mi je petelinčeka snedel“, odgovori punče.

Račun tagblattovega dopisuna

v zadevah volitve kamniško-tržiško-radolske.

Pred volitvijo dr. Gavstra priporočal:

Laži za okinčanje članka 4 vatle po 10 kr. —	gold. 40 kr.
Napak zasukanih resnic 5 po 5 kr.	— „ 25 „
Slovincem zabavljivih besed 80 po 2 kr. 1	„ 60 „
Gospoda Murnika počrnil:	
30 vatlov navadnih laži po 10 kr.	3 „ — „
10 „ bolj zvutih laži po 20 kr.	2 „ — „
Natolcevanja in obrekovanja 2 koša	1 „ 50 „
Izmišljena nevolja ljudstva	— „ 90 „
Po zavrženju volitvi dr. Gavstra:	
Veselje ljudstva zamolčal in v jezo spre-	
menil	8 „ — „
Hinavščine za	3 „ — „*
Laži vnovič za	— „ 20 „
Vohal po napakah pri volitvi g. Murnika	10 „ — „*
Gosp. Murnika vnovič počrnil	5 „ — „*
Od „izvirnih dopisov“, ktere je sl. vred-	
ništvo samo naredilo, odstotki	— „ 80 „*
Za zmerjanje klerikalne stranke	2 „ 50 „*
Za čez Slovence razliti žolč	1 „ 50 „
Za blato, ktero je bilo potrebno v vsakem	
sporočilu	— „ 30 „

Skupaj . 40 gold. 95 kr.

NB. Z * zaznamovani zneski so zavoljo tega v primeri z drugimi tako veliki, ker je bilo delo težavno in tvarina draga, blato in laži pa so, kakor je sl. vredništvu znano, po jako nizki ceni.

Lažnjivi Kljukec, dopisun.

Najdena starina.

Tik Novega mesta ob veliki cesti, ki pelje proti Ljubljani, je hotel hišni gospodar zidati hlev za živino. Pri kopanju za temelj se najde kamnitna ploša s sledečim napisom:

Nati. C. est. is. O. P. O. B. R. Ali.
vel. I. C. I. pos. est. N. I. K. I.
cen. et. A. K. ter. id. O. B. il. I.
E. V. novem M. est. U. dol.
G. nos.

Ta kamen ima brez dvoma zgodovinsko vrednost, in želeti je, da bi se kmalu dobil kak zgodovinar, kateri bi napis razjasnil.

Gospod Kljun, kateri je v zgodovini jako izurjen in kteremu smo ga bili poslali, da nam bi razmotril te črke, nam ga je poslal nazaj in sicer brez odgovora. Mora že biti iz starodavnih časov, da ga še Cene ne razumi. Morda se bo vendar kdo našel, kateri nam pové, kaj pomenijo te črke, ktere so brez dvoma zapuščina Rimljanov ali vsaj Turkov v naši deželi.

Cenetov samogovor.

Ti prokleti Slovenci se še zdaj spominjajo, da sem pred 22 leti na odru ljubljanskega gledišča z občno pohvalo igral in sicer v slovenskem jeziku. Ta je lep! Čez 22 let se bodo spominjali, da se mi je v zboru to

očitalo, in ko bo preteklo zopet 22 let, se bodo ljudje spominjali, da je že 22 let, kar se mi je očitalo, da sem pred 22 leti v gledišči slovenski igral. Ta je lepa! Na zadnje bo svet celó mislil, da sem bil Slovenec! Brrrr!

Pesem od nesrečnega poslanca.

Bil človek je nemškutar hud,
Ljudje so pravili, da jud,
Ki želel za forintov pet
V deželnem zboru je sedet!
Zato Prhavcu naroči,
Po Kamniku da hod',
Volilem ga priporoči
In dela za-nj ko zlod.

Tud v Radoljco in clo v Tržič
Poslal vabilce zviti tič,
Ki peli so za Gavsterja
Za hudega nemškutarja.
„Če z lepo ne, pa z grdo gré“,
Si misli tiček zvit;
„Če tudi sam bi volil se,
Poslanec moram bit'!“

In vžugal je, njegov je glas,
Pomagal mu o pravem čas';
Dobil je dobra glasa dva
Več od Slovence Murnika.
Zdaj zraste mu nemčursk' grebén,
Že jezik ga srbi;
Da v zboru že sedi, on mén',
Da para mu ga ni.

Le Dežman še pri jam' sloni,
Se bitko mu okó solzi,
Na grablje se proklete vpré
In jeznih ust tako začné:
„Pri grabljah teh prisegam ti,
Da bom te maščeval;
Ne bom, dok v grabljah zob tiči,
Mirú Slovincem dal!“

Si frak in pinjo okrtač',
Da b' ne bil kakor kak' berač
Med svojimi nemškutarji
In starimi kopitarji.
V deželni zbor privleče se
In vsede se na stol,
Čeravno ni potrjen še,
Poslanec le na pol.

A komaj sedež je ogrel
In pičlo urico sedel,
Na stolu mu že spodletí
In hitra smrt ga doletí.
Ta smrt je doktor Costa bil,
Je krepko mu zapel:
„Krivično s' se poslan'c rodil,
Ne boš živeti smel.“

Priteče Dežman na pomoč,
Tud' Kromar kviško skoč',
A brez vspeha trudi se,
Poslanec Gavster zgrudi se.
Na stran' Obreze, Muleja
Počiva revež zdaj
Od dela v zboru težkega,
Kjer pravi za-nj je kraj.

Odpis

gospodu Kromarju, deželnemu poslancu.

Na ponudbo Vašo v zadnjem „Brenceljnu“ se Vam odgovarja to-le:

Res je, da ste Vi v deželnem zboru pokazali posebno sposobnost za predstavljanje komičnih ali smešnih starcev; tudi se znate prav lepo po ribniški pačiti in celó v nemščini jo radi prav dobro zasučete, kakor da bi rešeta ponujali. Vse te lastnosti se Vam morajo pripoznavati, in gotovo bi Vas bili najeli, ko bi se ne bali, da bi vsled Vaše navade, pri govoru ob mizo treskati, v kratkem imeli vse stole in mize polomljene.

Prav žal nam je res za Vaše talente, kajti enacih nima vsak Ribničan.

Dramatično društvo v Ljubljani.

„Cene.“

Kljun se je jako grozil nad slovenskimi listi, da ga imenujejo „Cene“.

„Brencelj“ je že davno mislil, imenovati ga „Cencelj“, a ker je prestar, prevelik in predebel, mu ni smel tega otročjega imena dati, tedaj bo že tudi najdalje pri „Cenetu“ ostal, čeravno bi se rad ognil Kljunove jeze. Ni drugače!

Ukaz.

Od več krajev se je izvedelo, da uradniki v kljub obstoječim postavam še vedno s slovenskim ljudstvom le v nemškem jeziku uradujejo. Tedaj se tu še enkrat ostro ukaže, da se mora vsak uradnik s Slovenci pogovarjati izključljivo le v slovenskem jeziku ali vsaj v „kranjski šprahi“, ktera je vsakemu uradniku bolj gladka od slovensčine. Kdor bi temu ukazu nasprotno ravnal, se ima, ako se nam naznani, bati najostrejših kazni.

Opomba uradnikom. Ta ukaz se mora prilepiti v vsaki pisarnici na tako mesto, da ga vsak zamore videti, da bo, če družega ne, vsaj ta edini spis v pisarnici v slovenskem jeziku. Ob enem se graja tukaj grda navada izdajanja souradnikov, ktero že več časa prav težko gledamo. Vsak naj gleda sam sebe in le takrat se bo na take tožbe oziralo, kedar se kdo sam zatoži.

Zgornja uradnija.

Dva naznanila.

Išče se štacunski hlapec, | Deželni poglavar
kteri mora znati slovenski | je ravnokar nastopil službo.
in nemški jezik. | Ker ne ume slovenskega je-
zika, si išče sposobnega pre-
stavljavca.

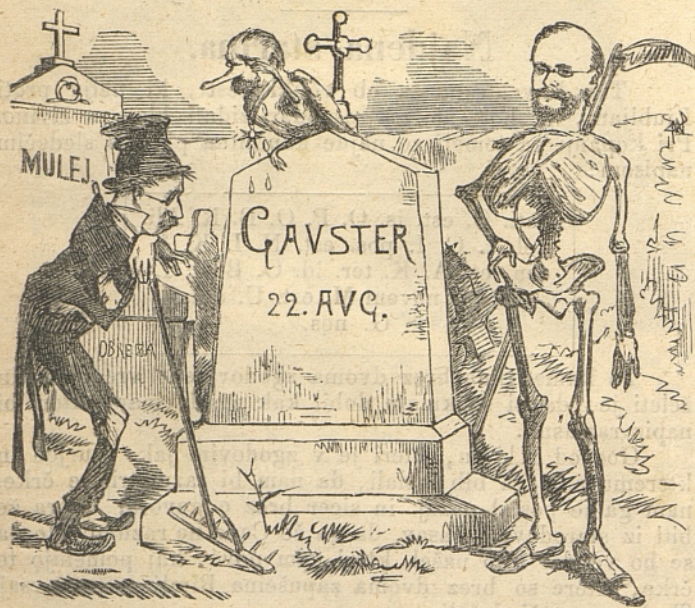
NB. Od kterege teh dveh se več tirja, od hlapca ali od poglavarja?

Naznanilo.

Vsem udom konšt. društva se naznanja, da se bodo zdaj, ko je žito na kmetih že večidel omlačeno in dokaj prazne slame, zopet pričele seje, v kterih se bo mlatila.

Ob enem naznanja gori omenjeno društvo, da kupuje za zimski čas prazno slamo vsake baže in jo prav dobro plačuje; ker bo imelo veliko sej, je bo potrebovalo več sto centov tudi za svoje podružnice v Celji in Brežicah.

Odbor konšt. društva.

Prihodnji „Brencelj“ bode prifrčal 24. dan t. m. Kdor ni prejel „Koledarja“, naj se oglasi.